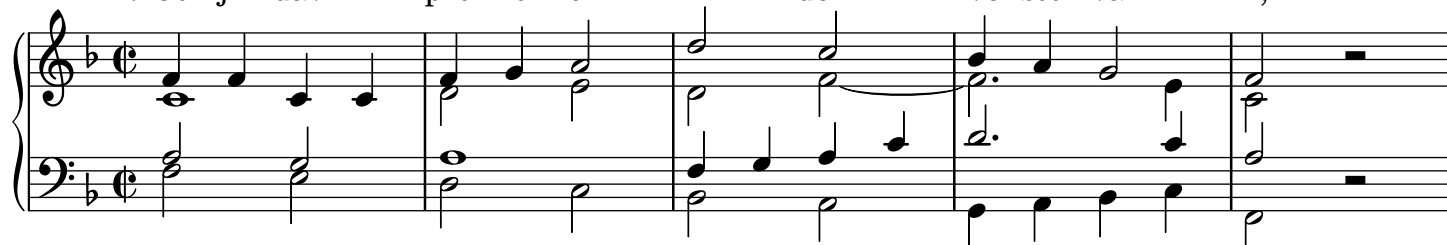

122 Co již dávní proroci

původní tónina

1. Co již dáv - ní pro - ro - ci li - dem zvě - sto - va - li,

Du - chem sva - tým poh - nu - ti vi - dě - ti si přá - li,

Kris - ta Pá - na vtě - le - ní v ži - vot Pan - ny čis -

té, to - ho jsme se doč - ka - li v tom - to ča - se jis - tě.

2. I na nebi andělům
zdálo se předivné
jeho svaté vtělení
a velmi tajemné.
Od věků neslychaná
milost tak přehojná,
aby Bůh vzal na sebe
podobu člověka.

3. Obať k nám svou vlídnou tvář,
přežádoucí Pane,
ať se hříchů odřeknem,
v lásce přebýváme.
Převznešený hosti náš,
přiď k nám ve svátosti,
navštiv duše pokorné
z nebeské výsosti.

4. Jakkoli jsme zhřešili,
o milost prosíme,
již jsme nezasloužili;
k tobě se modlíme:
učíš pro své vtělení,
všemohoucí Pane,
ať s čistotou srdečnou
na tebe čekáme.

5. Čiňme pravé pokání,
špatný život změňme,
jako věrní sluhové
Pána vyčkávejme.
Stále stojí u dveří,
ustavičně tluče,
zda by našel čistý dům
u tebe, člověče.

6. Jak můžem, usilujme,
o milost pracujme
a Krále nejvyššího
vždy v svém srdci mějme.
Ó vtělený Ježíši,
dej nám zde svou milost
a po tomto životě
v nebi věčnou radost.

2. I na ne - bi an - dě - lům zdá - lo se pře - div - né

je - ho sva - té vtě - le - ní a vel - mi ta - jem - né.

Od vě - ků ne - slý - cha - ná mi - lost tak pře - hoj -

ná, a - by Bůh vzal na se - be po - do - bu člo - vě - ka.

3. O - brať k nám svou vlíd - nou tvář, pře - žá - dou - cí Pa - ne,

ať se hří - chů o - dřek nem, v lás - ce pře - bý - vá - me.

Pře - vzne - še - ný hos - ti náš, přijď k nám ve svá - tos -

ti, na - vštiv du - še po - kor - né z ne - bes - ké vý - sos - ti.

4. Jak - ko - li jsme zhře - ši - li, o mi - lost pro - sí - me,

již jsme ne - za - slou - ži - li; k to - bě se mod - lí - me:

u - číň pro své vtě - le - ní, vše - mo - hou - cí Pa -

ne, ať s čis-to - tou sr - deč-nou na te - be če - ká - me.

5. Čiň-me pra - vé po - ká - ní, špat - ný ži - vot změň - me,

ja - ko věr - ní slu - ho - vé Pá - na vyč - ká - vej - me.

Stá - le sto - jí u dve - ří, u - sta - vič - ně tlu -

če, zda by na - šel čis - tý dům u te - be, člo - vě - če.

6. Jak můžem, u - si - luj - me, o mi - lost pra - cuj - me

a Krá - le nej - vyš - ší - ho vždy v svém srd - ci měj - me.

Ó vtě - le - ný Je - ží - ši, dej nám zde svou mi -

lost a po tom - to ži - vo - tě v ne - bi věč - nou ra - dost.